

Arrest

nr. 309 080 van 28 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 januari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. MIR-BAZ verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 januari 2020 diende verzoekster een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 juli 2021 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de beslissing tot weigering van dit verzoek. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 267 567 van 31 januari 2022 werd dit beroep verworpen door de Raad.

Op 24 februari 2020 diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 april 2022 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 september 2022 verklaarde het CGVS dit eerste volgend onderzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad. Bij arrest nr. 285 391 van 27 februari 2023 verwierp de Raad het beroep.

Op 22 maart 2023 diende verzoekster een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 december 2023 verklaarde het CGVS dit derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad. Bij arrest nr. 306 170 van 6 mei 2024 verwierp de Raad dit beroep.

Op 26 januari 2024 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 309 079 van 28 juni 2024 verwierp de Raad dit beroep.

Op 29 januari 2024 legde de gemachtigde aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) op.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam: (...)

voornaam: (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Iran

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 14/12/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort zonder een geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde dat een zoon met (Belgische nationaliteit) in België, een zus in Duitsland en een broer in Nederland verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 26.01.2024 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land nietontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 23/01/2020, 24/02/2022, 22/03/2023 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan het betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

Op 31 mei 2024 diende verzoekster een nieuw verzoek om internationale bescherming in.

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel werpt verzoekster de schending op van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij licht het middel toe als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de verwerende partij gebaseerd op de volgende reden;

Zie bestreden beslissing aub.

Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kunnen opwerpen om haar uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zal uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Verzoeker begrijpt niet ook niet waarom ze nu een bevel gekregen heeft wanneer ze een lopende asielprocedure heeft bij DVZ.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een teruggedrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar

Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke teruggedrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit teruggedrijvingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: “Or, la Cour n’apreçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie.” (cf. randnummer 96)

EN

“Du fait que les requérants, en déposant une demande d’asile, avaient siasi les instances d’asile de l’examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s’ils ont disposé dans ce cadre d’un recours remplissant les exigences de l’article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l’Afghanistan.” (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is, is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Het zal uw Raad wellicht niet verbazen dat verzoekende partij volhardt in haar vrees in Iran en alles binnen haar mogelijkheid zal doen om verwerende partij hier alsnog van te overtuigen om haar verblijf te regulariseren.

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen. Hoe een dergelijke gedwongen uitwijzing zal plaatsvinden en of dit wel degelijk naar Afghanistan zal zijn, is verzoekende partij nog niet duidelijk. Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om uw Raad hieromtrent te vatten. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Verzoekende partij meent dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt. Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijke bevel pas verzoekenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in zijn bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

Belang:

Verzoekers meent dat ze belang heeft omdat dit bevel in strijd is met het internationaal verdragsrecht, nl. Artikel 13 EVRM. Verzoeker verzoekt uw Raad om dit bevel om het grondgebied te verlaten te schorsen en nietig te verklaren.

Dat dit middel gegrond is.

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 13 van het EVRM.

Artikel 13 van het EVRM luidt als volgt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

De schending van artikel 13 van het EVRM betreffende het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kan niet op zichzelf worden ingeroepen, maar moet steeds samen met de schending van andere door het verdrag beschermde rechten en vrijheden worden opgeworpen. Verzoekster slaagt er niet in de schending van artikel 13 van het EVRM te koppelen aan een andere bepaling van het EVRM. Vermits de schending van een ander door het EVRM beschermd recht of vrijheid dus niet aan de orde is, is het middel niet-ontvankelijk wat de voorgehouden schending van artikel 13 van het EVRM betreft (RvS 9 juni 2015, nr. 231.479; RvS 22 december 2022, nr. 255.371; RvS 9 januari 2023, nr. 255.437; RvS 22 mei 2023, nr. 256.562).

Het eerste middel is daarom onontvankelijk.

Ten overvloede kan de Raad verzoekster in geen geval volgen dat niet zou duidelijk zijn waarheen zij wordt verwacht terug te keren en op welke manier. Thans ligt duidelijk een bevel om het grondgebied te verlaten voor, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Dit moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het

Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een “terugkeerbesluit” in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn definieert “terugkeer” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: 1) zijn land van herkomst, of 2) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of 3) een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, § 1, 5° iuncto artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Artikel 1, § 1, 6° stelt dat de beslissing tot verwijdering de beslissing is die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Dat die terugkeerverplichting niet naar om het even welk derde land geldt, blijkt uit artikel 1, § 1, 5° van de Vreemdelingenwet waarbij terugkeer wordt gedefinieerd als het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar 1) zijn land van herkomst of 2) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of 3) naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

In casu kan geen twijfel bestaan over het land waarnaar verzoekster geacht wordt vrijwillig terug te keren omdat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar het negatief afgesloten verzoek om internationale bescherming en omdat in deze procedure op geen enkel moment twijfel bestond over de Iraanse nationaliteit van verzoekster. Nu het bestreden bevel uitdrukkelijk verwijst naar de voormelde beslissing en er geen enkele twijfel is over verzoekster haar Iraanse nationaliteit, kan geen enkele twijfel bestaan over het feit dat verzoekster door het bestreden bevel geacht wordt zich vrijwillig te begeven naar Iran. Er is geen enkele indicatie in het dossier dat thans een terugkeer wordt beoogd naar een land van doorreis of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot verblijf. Ook de modaliteiten zijn duidelijk, thans ligt immers geen bevel voor met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het bevel is immers niet gekoppeld aan een beslissing tot terugleiding gestoeld op artikel 7, lid 2 van de Vreemdelingenwet, zodat de modaliteiten om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel kunnen gekozen worden door verzoekster, met andere woorden het staat verzoekster vrij de wijze te kiezen waarop zij het land verlaat en terugkeert naar Iran, maar zij werd wel geacht dit te doen binnen de 6 dagen na kennisgeving van de beslissing.

De Raad volgt evenmin dat de situatie van verzoekster vergelijkbaar is met de situatie van het Afghaans gezin, die het voorwerp uitmaakte van de zaak Singh bij het EHRM van 2 oktober 2012, nr. 33210/11. Thans wordt niet beoogd verzoekster via een ander land gedwongen terug te drijven naar Iran. Er werd thans niet jegens verzoekster, bij het indienen van de drie verzoeken van internationale bescherming, onmiddellijk overgegaan tot het afgeven van een teruggedrijvingsbevel. Thans heeft verzoekster op het grondgebied eerst drie verzoeken om internationale bescherming kunnen indienen en ligt momenteel enkel een terugkeerbesluit (of bijlage 13quinquies) voor, en geen beslissing tot terugleiding. Bovendien heeft verzoekster driemaal een beroep in volle rechtsmacht kunnen indienen bij de Raad wat betreft de beslissingen van het CGVS en heeft zij thans ook de beroepsmogelijkheid om het bestreden terugkeerbesluit aan te vechten.

Het eerste middel is onontvankelijk.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens van “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit het betoog van verzoekster blijkt dat zij ook de schending aanvoert van de hoorplicht en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Zij licht het middel toe als volgt:

“Verweerder laat na om de terugkeer mogelijkheid van verzoeker te onderzoeken. Vooral nu de situatie van vrouwen in Iran dramatisch is.

Verzoeker meent dat verweerder nagelaten heeft om haar te horen alvorens haar een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Schending van artikel 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01) Verzoeker is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen

beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- Het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen*
- Het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps – en het zakengeheim,*
- De plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met reden te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen”

Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74:18 Vw)

Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende ladeninfo [sic] over de situatie van vrouwen in Iran:

22 September 2022 | BBC News

Iran

Ongoing protests after death of woman detained by morality police; at least 31 civilians killed, according to human rights group; 17 deaths, according to state televisionIran police battle protesters in Tehran as unrest over woman's death spirals (Media Report, English)

There have been running battles between Iranian police and anti-government protesters in Tehran in the worst unrest there for years. One person told BBC Persian that her neighbourhood resembled a battlefield.

The protests, now in their seventh day, have reached 80 other cities and towns. A human rights group said at least 31 civilians had been killed, while state television put the death toll at 17.

The unrest was sparked by the death of a woman detained by morality police.

Mahsa Amini, a 22-year-old Kurdish woman from the north-western city of Saez, died in hospital in Tehran on Friday following three days in a coma.

She was visiting the capital on 13 September when she was arrested by morality police officers, who accused her of violating the law requiring women to cover their hair with a hijab, or headscarf, and their arms and legs with loose clothing. She collapsed after being taken to a detention centre.

There are reports that officers beat Ms Amini's head with a baton and banged her head against one of their vehicles. The police have said there is no evidence of any mistreatment and that she suffered "sudden heart failure".

[https://www.bbc.com/news/world-middle east](https://www.bbc.com/news/world-middle-east)

62994003?at_medium=RSS&at_campaign=KARANGA

16 June 2022 | HRC – UN Human Rights Council (formerly UN Commission on Human Rights)Iran

Report of the United Nations Secretary-General on the human rights situation (death penalty; excessive use of force; torture; detention; legislative developments; other topics) [Advance unedited version]

Situation of human rights in the Islamic Republic of Iran; Report of the Secretary-General [A/HRC/50/19] (Special or Analytical Report, English)

https://www.ecoi.net/en/file/local/2074853/A_HRC_50_19_AdvanceUneditedVersion.docx

Zware rellen nabij de Iraanse hoofdstad Teheran, martelarencultus keert zich nu tegen het regime in Iran

Het volksprotest tegenover het radicale islamitische regime in Iran heeft vandaag een nieuw hoogtepunt bereikt. In Karaj, een stad in de buurt van de hoofdstad Teheran, zijn doden gevallen bij de herdenking van een vrouw die daar 40 dagen geleden is omgekomen. In Zahedan in het zuidoosten is een islamitische geestelijke doodgeschoten.

<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/11/03/zware-rellen-nabij-de-iraanse-hoofdstadteheranmartelarencultu/>

“Op één week meer dan 70 betogers gedood tijdens protesten in Iran”

https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20221122_95610129

Uw Raad ziet dat vrouwenrechten helemaal niet gerespecteerd wordt in Iran. Vrouwen zijn zeer kwetsbaar en bevinden zich in een inferieure positie in het huidige regime. Vrouwen lopen op elk moment het risico om gedood te worden omdat ze hun hoof[d]doek niet correct gedragen hebben.

Dit doen men alleen in een land waar barbaren aan de macht zijn.

Verzoeker is bekeerd tot het Christendom en ze zal bij terugkeer opgehangen worden.”

In wat gezien kan worden als een eerste onderdeel van het tweede middel stelt verzoekster dat de gemachtigde heeft nagelaten “om de terugkeer mogelijkheid van verzoekster te onderzoeken. Vooral nu de situatie van vrouwen in Iran dramatisch is”. Ook verwijst verzoekster naar haar bekering tot het Christendom.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In zoverre verzoekster – door te verwijzen naar de situatie voor vrouwen in Iran en haar bekering tot het Christendom – hiermee een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert wijst de Raad erop dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM verzoekster echter dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen bovendien staven met een begin van bewijs en moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (situatie van onder meer groepsvervolging) (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Verzoekster komt in haar verzoekschrift niet verder dan te stellen dat de situatie voor vrouwen in Iran dramatisch is, hierbij verwijzend naar artikels van de BBC, VRT, het Nieuwsblad en het European Country of Origin Information Network (ECOI - net), dat zij bekeerd is tot het Christendom en dat bij terugkeer naar Iran zij opgehangen zal worden. Verzoekster slaagt er niet in concreet aan te tonen hoe deze algemene situatie op haar individueel geval van toepassing is. Verzoekster slaagt er niet in een begin van bewijs te leveren om te kunnen voldoen aan de toets van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt ook vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing verwijst naar de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en die op 26 januari 2024 onontvankelijk werd verklaard. Hierbij stelt de Raad vast dat, niettegenstaande het feit dat beide beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekster ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Iran verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven. In zijn arrest van 28 juni 2024 nr. 309 079 heeft de Raad geoordeeld dat *“verzoekster in het verleden reeds drie verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend. In haar eerste twee verzoeken entte verzoekster haar vluchtrelaas en vrees om terug te keren naar Iran uitsluitend op haar profiel als bekeerde Christen. In haar derde verzoek om internationale bescherming ging het zowel om haar profiel als bekeerde Christen als om haar bekendheid op sociale media. Deze aanvragen werden telkens geweigerd door het CGVS. Verzoekster is telkenmale tegen al deze beslissingen in beroep gegaan bij de Raad. In alle drie de gevallen is de Raad overgegaan tot een verwerping van het beroep, waarvan de laatste verwerping dateert van 6 mei 2024 (arrest nr. 306 170). De Raad moet vaststellen dat de argumenten van verzoekster aangaande de bekering tot het Christendom en haar activiteiten op sociale media reeds werden beoordeeld in het kader van haar beroepen bij de Raad. De Raad dient het gezag van gewijsde van deze arresten te respecteren en kan er thans geen andere mening op nahouden, tenzij verzoekster een element aanbrengt dat nog niet eerder aan de Raad werd voorgelegd en dat, indien dit element had voorgelegen, aanleiding had kunnen geven tot een ander oordeel. Verzoekster heeft evenwel niets nieuws aangebracht.”*

Het feit dat verzoekster nu opnieuw enkele citaten weergeeft uit bronnen als de BBC, VRT, het Nieuwsblad en het ECOI – net zijn geen elementen die, indien zij bij de Raad hadden voorgelegen toen hij zich boog over de verzoeken om internationale bescherming, aanleiding hadden gegeven tot een andersluidende beslissing. De Raad erkent dat er zich in Iran problemen stellen op het vlak van mensenrechten en vrouwenrechten, doch anders dan verzoekster voorhoudt, werd door de Raad in de vorige arresten niet aangenomen dat zij omwille van een voorgehouden bekering een risico op vervolging liep of op een mensonwaardige of vernederende behandeling.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

In wat gezien kan worden als een tweede onderdeel van het tweede middel stelt verzoekster dat het bevel om het grondgebied te verlaten “zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”. Verzoekster is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

De Raad wijst erop dat naar Unierecht het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34). De Raad onderzoekt daarom de aangevoerde schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Verzoekster kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekster ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern

worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08 en C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). De Raad van State stelde hierover het volgende: “[...] dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voorzover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden” (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan verzoekster opgelegde nadelige beslissing leiden indien verzoekster bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor verzoekster minder nadelige beslissing te nemen. Het is dus aan verzoekster om aan te duiden dat zij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing.

Vooreerst blijkt dat verzoekster wat betreft haar motieven in het licht van drie verzoeken om internationale bescherming werd gehoord door het CGVS, hetgeen aanleiding heeft gegeven tot een drie beslissingen van het CGVS daterend van 5 juli 2021, 15 september 2022 en 14 december 2023. Bovendien heeft verzoekster ook in het kader van haar beroepen in volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad landeninformatie voor te leggen en dateert het laatste arrest van 6 mei 2024. Ook al dateert het huidige bestreden bevel van 29 januari 2024, hieraan waren al verscheidene arresten van de Raad voorafgegaan. Verder stipt de Raad aan dat uit het arrest Mukarubega van het Hof van Justitie blijkt dat indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de Lidstaat er niet toe gehouden is de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§n 67 t.e.m. 70).

Verzoekster voert in casu ook geen concrete elementen aan, die zij had willen aanvoeren indien zij door de gemachtigde opnieuw gehoord zou zijn voor het nemen van het bevel, die mogelijk tot een andere beslissing hadden kunnen aanleiding geven. Naast de verwijzing naar de landeninformatie – die reeds aan bod is gekomen in haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming – verwijst verzoekster enkel zuiver theoretisch naar het bepaalde in artikel 74/18 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel wijst evenwel op de loutere mogelijkheid voor een verzoeker om te vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van info over de rechtsmiddelen, schriftelijk dan wel mondeling worden vertaald in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen en dat dit in de beslissing uitdrukkelijk moet worden vermeld. De Raad ziet niet in op welke wijze deze bepaling relevant is voor het hoorrecht aangezien dit artikel waarborgen biedt voor een goed begrip van een beslissing eens deze al genomen is, met het oog op het efficiënt aanvechten ervan; terwijl het hoorrecht juist relevant is vooraleer een beslissing wordt genomen opdat elementen kunnen worden aangevoerd die mogelijks tot gevolg hebben dat de beslissing andersluidend is of niet wordt genomen.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES